

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 03.05.2006, sp. zn. 21 Cdo 1348/2005, ECLI:CZ:NS:2006:21.CDO.1348.2005.1

Číslo: 35/2007

Právní věta: Zřízením zástavního práva k zajištění pohledávky se nezvyšuje (nerozmnožuje) majetek zástavního věřitele. Protože zástavní právo nemá samo o sobě jakoukoliv majetkovou hodnotu, nevzniká zástavnímu věřiteli škoda jen v důsledku toho, že zástavní právo zaniklo, aniž by byla zajištěná pohledávka uspokojena; ke škodě dochází jen tehdy, kdyby zajištěnou pohledávku bylo možné úspěšně vymoci jen ze zástavy, popřípadě kdyby uspokojení zajištěné pohledávky ze zástavy bylo pro zástavního věřitele - ve srovnání s jinými způsoby úhrady pohledávky - rychlejší nebo spojené s nižšími náklady. Byl-li ustanoven podle § 30 o. s. ř. zástupcem advokát účastníku, který má právo, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení, vychází soud při určení odměny za zastupování pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení ve smyslu ustanovení § 151 odst. 2, části první věty před středníkem, o. s. ř. zásadně z vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů, aniž by bylo významné, že ustanovený advokát má za výkon zástupčí činnosti vůči státu (České republice) podle ustanovení § 140 odst. 2 o. s. ř. nárok na odměnu nikoliv podle uvedeného právního předpisu, ale vždy podle ustanovení § 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů o mimosmluvní odměně a že o tomto nároku ustanoveného advokáta dosud nebylo soudem rozhodnuto.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 03.05.2006

Spisová značka: 21 Cdo 1348/2005

Číslo rozhodnutí: 35

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náklady řízení, Zástavní právo, Zastoupení

Předpisy: § 151a odst. 1 předpisu č. 40/1964Sb.

§ 172 odst. 1 předpisu č. 65/1965Sb.

§ 179 odst. 1 předpisu č. 65/1965Sb.

§ 179 odst. 3 předpisu č. 65/1965Sb.

§ 535 odst. 3 předpisu č. 513/1991Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se (žalobou podanou dne 6. 6. 2001 u Okresního soudu v Kutné Hoře) domáhal, aby mu žalovaný zaplatil 190 000 Kč. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že žalovaný u něho pracoval jako vedoucí skladu ve S. na základě pracovní smlouvy ze dne 30. 12. 1995 až do 31. 1. 2000, kdy pracovní poměr účastníků skončil dohodou. Žalobce dne 18. 1. 2000 sdělil společnosti A. T., s. r. o., že „vzhledem k porušování uzavřené smlouvy o skladování“ uplatňuje ke zboží uskladněnému ve

skladu žalobce ve S. zástavní právo podle ustanovení § 535 obch. zák., a „interním sdělením č. 2/2000“ stanovil žalovanému „podmínky“, za nichž může zboží tomuto ukladateli vydat. Žalovaný však v rozporu s tímto pokynem skladované zboží ukladateli dne 24. 1. 2000 vydal, čímž způsobil žalobci škodu, spočívající „především ve ztrátě zajištění pohledávky“ za společností A. T., s. r. o. Dne 27. 1. 2000 byla se žalovaným projednána za účasti generálního ředitele žalobce Ing. P. M. a vedoucího provozního úseku V. V. náhrada škody, žalovaný vyčíslenou škodu ve výši 200 000 Kč uznal a písemně se jí zavázal ve splátkách uhradit. Žalovaný však následně popřel platnost uzavřené dohody. Žalovaný způsobil škodu podle názoru žalobce úmyslně (vědomě porušil písemný zákaz zaměstnavatele vydat skladované zboží), a proto se žalobce domáhá její náhrady jen po žalovaném z důvodu obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu (a nikoliv po dalších hmotněodpovědných zaměstnancích) a v plné výši.

O k r e s n í s o u d v Kutné Hoře rozsudkem ze dne 26. 5. 2004 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit „ČR do pokladny Okresního soudu v Kutné Hoře za státem zálohované náklady za zastupování žalovaného“ 33 425 Kč a že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 288 Kč. Z provedeného dokazování zjistil, že žalobce dopisem ze dne 18. 1. 2000 sdělil společnosti A. T., s. r. o., že vůči ní uplatňuje „zadržovací právo na zboží uskladněné ve skladu S.“, neboť dluží „na skladném a odebraných službách větší finanční částku“, že žalobce „interním sdělením 2/2000“ nařídil žalovanému jako vedoucímu skladu ve S., aby zboží této společnosti ze skladu vydal „pouze po telefonickém souhlasu generálního ředitele nebo vedoucího provozu“, a že žalovaný uskladněné zboží vydal dne 24. 1. 2000 „zástupcům firmy“ A. T., s. r. o., „bez ohledu na interní sdělení č. 2/2000“. O náhradě škody, kterou měl žalovaný svým jednáním žalobci způsobil, uzavřeli účastníci dne 27. 1. 2000 dohodu, podle které žalovaný uznal svou odpovědnost za škodu a ve výši 200 000 Kč se jí zavázal nahradit; dopisem ze dne 29. 1. 2000 však od dohody odstoupil a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2003 byla tato dohoda pro neurčitost a nesrozumitelnost označena za neplatnou. Soud prvního stupně nárok žalobce na náhradu škody posoudil podle ustanovení § 172 zák. práce a dospěl k závěru, že „žádný předpoklad nebo podmínka vzniku odpovědnosti za škodu není dána.“ I když žalovaný porušil své pracovní povinnosti tím, že zboží vydal „bez ohledu na interní sdělení č. 2/2000“, žalobci škoda nevznikla, neboť pohledávka 185 015 Kč proti společnosti A. T., s. r. o., v té době nebyla promlčena a žalobce se ani nepokusil „ji soudně vymáhat“ a u další částky 40 000 Kč „bylo vůbec sporné, jestli zboží v této hodnotě bylo také vydáno.“

K odvolání žalobce K r a j s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 11. 1. 2005 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit České republice „do pokladny Okresního soudu v Kutné Hoře“ na náhradě nákladů odvolacího řízení 33 150 Kč a že „žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení“. Shodně se soudem prvního stupně dovodil, že žalovaný sice porušil své povinnosti při plnění pracovních úkolů, neboť vydal „bez vědomí a souhlasu“ generálního ředitele nebo vedoucího provozu společnosti A. T., s. r. o., zboží, které měla uskladněné ve skladu žalobce ve S., že však žalobce „neprokázal, že by mu v příčinné souvislosti s uvedeným zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů vznikla škoda.“ Žalobce měl a dosud má vůči společnosti A. T., s. r. o., pohledávku, která mu byla přiznána pravomocným soudním rozhodnutím, dosud se jí ani nepokusil vymáhat, neboť „je přesvědčen o nesolventnosti a faktické neexistenci“ dlužníka; protože se žalobce dlužnou pohledávku „ani nepokusil vymoci, nepodal návrh na exekuci, výkon rozhodnutí či prohlášení konkursu,“ je podle názoru odvolacího soudu „tvrzení o její nevyžádání ničím nepodloženou domněnkou žalobce“ a „neuhrazenou pohledávku z obchodního styku nelze bez dalšího považovat za škodu bez ohledu na to, že žalovaný svým jednáním uspokojení pohledávky žalobce ztížil.“

Proti rozsudkům soudu prvního stupně a odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá v první řadě, že soudy chybně vycházejí „z účetní interpretace pojmu škoda tak, že v případě, kdy je určité

zboží nahrazeno odpovídající pohledávkou, nedochází ke škodě, chápáné jako majetková újma vedoucí k úbytku majetku," ačkoliv měly přihlídnout „k charakteru zboží, které bylo žalovaným neoprávněně vydáno;" toto zboží bylo žalobcem „zadrženo jako zákonná zástava“, žalobce k němu měl „zákonem stanovené dispoziční právo“ a představovalo „majetkovou hodnotu, kterou byla garantována hodnota dlužné částky, tj. pohledávka“ za společností A. T., s. r. o. Zákonné zástavní právo vznikající podle ustanovení § 535 obch. zák., které trvá, jen dokud se skladované věci nacházejí u skladovatele, má přednost před ostatními zástavními právy a neoprávněným vydáním skladovaného zboží dochází nejen ke ztížení vymahatelnosti zajištěné pohledávky (jak se domnívají soudy), ale „k výraznému poškození majetkových práv žalobce, neboť vydáním zadržенého zboží došlo ze zákona i k zániku zákonného zástavního práva.“

Žalobce dovozuje, že „právě toto neoprávněně vydání zboží bylo na straně žalovaného důvodem vzniku odpovědnosti za škodu.“ Přípustnost dovolání žalobce dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., právní otázka, zda „neoprávněným vydáním skladovaného zboží, k němuž bylo v souladu s ustanovením § 535 obch. zák. zřízeno zákonné zástavní právo, došlo na straně žalobce ke vzniku škody ve formě ušlého zisku,“ má podle jeho názoru po právní stránce zásadní význam a navrhuje, aby dovolací soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl, aby dovolací soud dovolání zamítl. Uvedl, že zánikem zástavního práva nemohla žalobci vzniknout škoda ve formě ušlého zisku, neboť cena za skladování obsahuje nejen zisk, ale i náklady skladování, a proto „nemůže reprezentovat žalovaná částka 190 000 Kč ušlý zisk.“ Podle názoru žalovaného se škoda musí projevit v majetkové sféře žalobce, „zobrazené účetnictvím podnikatele“; kdyby se do „obchodního jmění“ počítala hodnota zástavy a zástavní věřitel by měl i pohledávku za dlužníkem, docházelo by k bezdůvodnému obohacení věřitele.

Nejvyšší soud rozhoduje v občanském soudním řízení o mimořádném opravném prostředku - dovolání - proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 26. 5. 2004 v této věci není rozhodnutím odvolacího soudu. Jde o rozhodnutí soudu prvního stupně a již z tohoto důvodu je jeho přezkum dovolacím soudem vyloučen; občanský soudní řád proto ani neupravuje funkční příslušnost soudu pro projednání dovolání podaného proti takovému rozhodnutí soudu prvního stupně (§ 10a o. s. ř.).

Nedostatek funkční příslušnosti je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení; Nejvyšší soud proto řízení o dovolání žalobce podanému proti rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 26. 5. 2004 zastavil (§ 104 odst. 1, věta první, o. s. ř.).

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) - po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. - se dále zabýval otázkou přípustnosti dovolání proti tomuto rozhodnutí odvolacího soudu.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení § 237 o. s. ř. Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního

stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.); to neplatí ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20 000 Kč a v obchodních věcech 50 000 Kč, přičemž se nepřihlíží k příslušenství pohledávky (§ 237 odst. 2 písm. a/ o. s. ř.), a ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení (§ 237 odst. 2 písm. b/ o. s. ř.).

Žalobce dovoláním napadá rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí ve věci samé, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci bylo z hlediska skutkového stavu věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu nepodléhá – srov. § 241a odst. 2 a § 242 odst. 3 o. s. ř.), že žalobce dne 18. 1. 2000 uplatnil jako skladovatel k zajištění svých nároků ze smlouvy o skladování vůči společnosti A. T., s. r. o., jako ukladateli zástavní právo na skladovaných věcech a že žalovaný poté v rozporu s „interním sdělením č. 2/2000“ (bez souhlasu žalobceva generálního ředitele nebo vedoucího provozu) skladované věci dne 24. 1. 2000 vydal ukladateli. Protože skladovatel má podle ustanovení § 535 obch. zák. na skladovaných věcech zákonné zástavní právo, jen dokud se u něho nacházejí, vydáním skladovaných věcí ukladateli zákonné zástavní právo zaniklo, pohledávka žalobce ze smlouvy o skladování nadále zůstala nezajištěnou a žalobce ji považuje za „prakticky nevymahatelnou“. Za tohoto stavu věci bylo pro rozhodnutí soudů mimo jiné významné vyřešení dovolatelem nastolených otázek, zda zástavní právo má samo o sobě majetkovou hodnotu a zda již samotným zánikem zástavního práva (způsobeným vydáním skladovaných věcí ukladateli) vzniká zástavnímu věřiteli škoda. Uvedené právní otázky dosud nebyly v rozhodování dovolacího soudu vyřešeny. Vzhledem k tomu, že jejich posouzení bylo pro rozhodnutí projednávané věci určující, představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není

opodstatněné, a proto je zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Právní otázku, zda zástavní právo má samo o sobě majetkovou hodnotu, je třeba i v současné době řešit - s ohledem na dobu, kdy žalobcovo zástavní právo na skladovaných věcech podle ustanovení § 535 obch. zák. vzniklo a zaniklo - podle právních předpisů v té době účinných, zejména podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákonů č. 58/1969 Sb., č. 131/1982 Sb., č. 94/1988 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 87/1990 Sb., č. 105/1990 Sb., č. 116/1990 Sb., č. 87/1991 Sb., č. 509/1991 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 267/1994 Sb., č. 104/1995 Sb., č. 118/1995 Sb., č. 89/1996 Sb., č. 94/1996 Sb., č. 227/1997 Sb., č. 91/1998 Sb. a č. 165/1998 Sb., tedy podle občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 3. 2000.

Podle ustanovení § 151a odst. 1, části věty před středníkem, obč. zák. zástavní právo slouží k zajištění pohledávky a jejího příslušenství tím, že v případě řádného a včasného nesplnění je zástavní věřitel oprávněn domáhat se uspokojení z věci zastavené.

Zástavní právo má - jak vyplývá z citovaného ustanovení - především funkci zajišťovací; zabezpečuje pohledávku zástavního věřitele již od okamžiku svého vzniku, vede (motivuje) dlužníka k tomu, aby pohledávku zástavního věřitele dobrovolně splnil, a zástavnímu věřiteli poskytuje jistotu, že se bude moci uspokojit ze zástavy, nebude-li jeho pohledávka řádně a včas splněna.

Nebyla-li pohledávka zástavního věřitele řádně a včas splněna, uplatní se uhrazovací funkce zástavního práva; zástavní věřitel je oprávněn uspokojit se ze zástavy (z výtěžku prodeje zástavy), aniž by musel spoléhat na to, že se domůže úhrady své pohledávky z majetku dlužníka.

Zástavní právo je právem subsidiárním a akcesorickým. Subsidiarita zástavního práva vyjadřuje, že jde o podpůrný zdroj uspokojení pohledávky zástavního věřitele, který se uplatní jen tehdy, jestliže pohledávka nebyla dlužníkem dobrovolně splněna a ani nezankla jiným způsobem. Akcesorickým je zástavní právo v první řadě proto, že vzniká pouze tehdy, vznikla-li platně také pohledávka, k jejímuž zajištění má sloužit; jestliže pohledávka, která má být zástavním právem zajištěna, ve skutečnosti platně nevznikla, není tu ani zástavní právo, i kdyby byl jinak právní titul vzniku zástavního práva naplněn.

Akcesorita zástavního práva však nemá jen stránku právní, ale také svůj ekonomický znak, spočívající v tom, že zástavní právo nemá svůj vlastní hospodářský účel. Zástavní právo totiž nepůsobí samo o sobě (samostatně), ale slouží - jak již uvedeno výše - k zajištění pohledávky a, nebyla-li pohledávka řádně a včas splněna, k jejímu uhrazení. Získáním a ani působením zajišťovací nebo uhrazovací funkce zástavního práva se majetek zástavního věřitele ve svém výsledku nezvyšuje (nerozmnožuje), neboť se v majetkové sféře zástavního věřitele může projevit pouze tak, že povede (může vést) k uspokojení jeho zajištěné pohledávky; právní prostředek zajištění pohledávky je podle svého účelu připoután k zajišťované pohledávce a již ze své podstaty (povahy) nemůže mít za následek, že by mohl zástavnímu věřiteli přinést vyšší (další) hodnotu, než kterou představuje (ekonomicky vzato) zajištěná pohledávka. Z hlediska ekonomického akcesorita zástavního práva tedy vyjadřuje skutečnost, že nedochází ke zvýšení (rozmnožení) majetku zástavního věřitele jen následkem toho, že mu poskytuje nárok na uspokojení zajištěné pohledávky ze zástavy (z výtěžku prodeje zástavy), popřípadě že ze zástavy (z výtěžku prodeje zástavy) došlo k uspokojení zástavního věřitele.

Protože zajištěním pohledávky pomocí zástavního práva se majetek zástavního věřitele nezvyšuje (nerozmnožuje), nemá zástavní právo samo o sobě - jak z uvedeného závěru bez pochybností vyplývá - jakoukoliv vlastní majetkovou hodnotu. Právní význam má zástavní právo jen ve spojení se

zajišťovanou pohledávkou, a to jen v tom smyslu, v jakém ovlivňuje její „bonitu“.

Škoda je jedním z předpokladů pro vznik obecné odpovědnosti pracovníka za škodu podle ustanovení § 172 zák. práce. Škodou se podle ustálené judikatury soudů rozumí újma, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (tj. majetková újma) a je objektivně vyjádřitelná v penězích. Skutečnou škodou (§ 179 odst. 1 zák. práce) je nastalé zmenšení majetku poškozeného zaměstnavatele. Jinou škodou (§ 179 odst. 3 zák. práce) je ušlý majetkový prospěch; spočívá v tom, že u poškozeného zaměstnavatele nedošlo ke zvýšení (rozmnožení) majetku, které bylo možné – nebýt škodné události – s ohledem na pravidelný běh věcí důvodně očekávat.

Vzhledem k tomu, že zástavním právem se nezvyšuje (nerozmnožuje) majetek zástavního věřitele a že tedy nemá samo o sobě jakoukoliv majetkovou hodnotu, nemohla jen jeho pouhým zánikem vzniknout zástavnímu věřiteli škoda, neboť v jeho majetkové sféře nenastala majetková újma, která by byla objektivně vyjádřitelná v penězích. Odvolací soud proto dospěl (z pohledu uplatněných dovolacích důvodů) ke správnému závěru, že následkem jednání žalovaného (jeho zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů), v důsledku kterého zaniklo zástavní právo vůči společnosti A. T., s. r. o., mohla žalobci vzniknout škoda, jen jestliže pohledávka, k jejímuž zajištění bylo zástavní právo žalobcem podle ustanovení § 535 obch. zák. zřizováno, se tím stala (jinak než pomocí zástavního práva) nevymožitelnou; v příčinné souvislosti s jednáním žalovaného tedy může být jen taková majetková újma, která spočívá v tom, že žalobcovu pohledávku vůči společnosti A. T., s. r. o., bylo možné úspěšně vymoci jen ze zástavy (věcí společnosti A. T., s. r. o., skladovaných ve skladu žalobce ve S.), popřípadě že vymáhání pohledávky tímto způsobem by bylo pro žalobce rychlejší nebo spojené s nižšími náklady, správnost závěrů odvolacího soudu v tomto směru však nebyla dovoláním zpochybněna.

Protože rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný a protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.

Pro dovolací řízení byl žalovanému ustanoven usnesením Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 2. 5. 2005 jako zástupce advokát JUDr. J. F. Pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení je třeba při určení výše odměny za zastupování žalovaného tímto advokátem vycházet – jak vyplývá z ustanovení § 151 odst. 2, část první věty před středníkem, o. s. ř., neboť pro postup podle části první věty tohoto ustanovení za středníkem nebyly zjištěny žádné důvody – z vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění vyhlášek č. 49/2001 Sb., č. 110/2004 Sb. a č. 617/2004 Sb.; to platí přesto, že advokát JUDr. J. F. má za výkon zástupčí činnosti vůči státu (České republice) podle ustanovení § 140 odst. 2 o. s. ř. nárok na odměnu nikoliv podle uvedeného právního předpisu, ale vždy podle ustanovení § 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášek č. 235/1997 Sb., č. 484/2000 Sb., č. 68/2003 Sb. a č. 618/2004 Sb. o mimosmluvní odměně, a i když o tomto nároku advokáta JUDr. J. F. dosud nebylo rozhodnuto, neboť pro posouzení odměny za zastupování advokátem při rozhodování o náhradě nákladů řízení podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění vyhlášek č. 49/2001 Sb., č. 110/2004 Sb. a č. 617/2004 Sb. není významné, jaká částka advokátu JUDr. J. F. za výkon jeho zástupčí činnosti v dovolacím řízení náleží (a posléze mu bude pravomocně přiznána).

Výše odměny za zastupování žalovaného advokátem podle sazby stanovené paušálně pro řízení v jednom stupni činí 16 500 (srov. § 3 odst. 1 bod 5, § 10 odst. 3 a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění vyhlášek č. 49/2001 Sb., č. 110/2004 Sb. a č. 617/2004 Sb.) a paušální částka náhrad výdajů představuje 75 Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášek č. 235/1997 Sb., č. 484/2000 Sb., č. 68/2003 Sb. a č. 618/2004 Sb.). Protože dovolání žalobce bylo zamítnuto, soud mu ve smyslu ustanovení § 243b odst. 5, věty první, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. uložil, aby

náklady v celkové výši 16 575 Kč žalovanému nahradil; ve smyslu ustanovení § 149 odst. 2 o. s. ř. je žalobce povinen náhradu nákladů dovolacího řízení zaplatit státu (České republice - Okresnímu soudu v Kutné Hoře).

O odměně a další nárocích advokáta JUDr. J. F., které má ve smyslu ustanovení § 140 odst. 2 o. s. ř. vůči státu za zastupování žalovaného v dovolacím řízení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášek č. 235/1997 Sb., č. 484/2000 Sb., č. 68/2003 Sb. a č. 618/2004 Sb., je příslušný rozhodnout soud prvního stupně.